

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Paramore, s.r.o.**, se sídlem Stroupežnického 2328/30, Praha 5, zastoupena Mgr. Janou Čechovou Náplavovou, advokátkou se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 26. 7. 2010, č. j. 9618/10-1500-101316,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se svou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 26. 7. 2010, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti zajišťovacímu příkazu vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 28. 6. 2010, jímž finanční úřad zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců květen a červen 2010. Odvolací orgán uvedl, že v rámci odvolacího řízení proti zajišťovacímu příkazu zkoumá pouze to, zda na straně správce daně skutečně v době vydání zajišťovacího příkazu existovala odůvodněná obava, že dosud nesplatná nebo nestanovená daň nebude v době její splatnosti uhrazena. Odvolací orgán se vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání a konstatoval, že žalobkyně pochybila, jestliže daňové přiznání za duben 2010 doručila správce daně až dne 30. 6. 2010, a dále uvedl, že majetek získaný na základě leasingové smlouvy není obchodním majetkem daňového subjektu.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že správce daně odůvodnil oprávněnost vydání zajišťovacího příkazu ve smyslu ust. § 71 zákona o

správě daní a poplatků celkem na sedmi tvrzeních, tedy že 1) daňový subjekt za zdaňovací období duben 2010 nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty, 2) ke dni vydání zajišťovacího příkazu daňový subjekt nepodal daňové přiznání z přidané hodnoty za květen 2010, 3) z výpisu pohybu finančních prostředků na účtu vedeného u Komerční banky a.s. bylo zjištěno, že došlo k podnikatelským aktivitám v měsíci květnu 2010 a červnu 2010 v mnohamilionových obrazech, 4) vzhledem k tomu, že předmětem podnikání je „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1-3 živnostenského zákona“, což jsou znaky podvodného jednání daňových subjektů, které obchodují s pohonnými hmotami, existuje obava z možného nepřiznání a neodvedení daně z těchto velkých obrátů, 5) daňový subjekt nevlastní žádný majetek, 6) daňový subjekt nemá zaměstnance a obchoduje s rizikovou komoditou a konečně 7) daňový subjekt není společníkem v jiných společnostech. Žalobkyně namítla, že tyto informace jsou dílem nepravdivé a dílem nesprávně vyhodnocené. Z ust. § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že zajišťovací příkaz může být vydán pouze tehdy, je-li důvodná obava, že úhrada nesplacené nebo dosud nestanovené daně bude v době její splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Je tedy nepochybné, že obava správce daně musí vyplývat z relevantních důvodů. Smyslem zajišťovacího příkazu je deponovat částku, o které se správce daně domnívá, že odpovídá nebo bude odpovídat budoucí daňové povinnosti daňového subjektu, přičemž však má vážné a současně důvodné pochybnosti o tom, že by tato daňová povinnost bez použití institutu zajištění byla po vyměření uhrazena. Z dikce zákona i z judikatury Nejvyšší správní soud (rozhodnutí NSS 9 Afs 13/2008 – 50) vyplývá, že institut zajištění daně nelze používat plošně, nýbrž pouze v odůvodněných případech. Které důvody považoval zákonodárce za postačující k vydání zajišťovacího příkazu, není v zákoně uvedeno, a správce daně tedy postupuje podle svého uvážení, což však neznamená, že by mohl postupovat libovolně. Správnímu uvážení musí předcházet přesné, pravdivé a úplné zjištění skutkového stavu věci, takže povinností správce daně je předně zjistit skutkový stav dostatečným způsobem, což však v projednávaném případě správce daně neučinil a své rozhodnutí opřel o svá nepravdivá tvrzení. Rozhodnutí o zajištění daně bylo nepřiměřeně tvrdé a pro žalobkyně překvapivé, vzhledem k dosavadnímu postupu správce daně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k dočasnému účinku zajišťovacího příkazu zkoumal jen oprávněnost postupu správce daně vydat tento příkaz, přičemž konstatoval, že obava o splacení daně vznikla na straně správce daně důvodně.

Při jednání soudu dne 23. září 2014 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Z obsahu daňového spisu je zřejmé, že Finanční úřad pro Prahu 5 vydal dne 28. 6. 2010 zajišťovací příkaz podle ust. § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, kterým

přikázal, aby žalobkyně nejdéle do tří dnů ode dne doručení tohoto příkazu zajistila ve prospěch správce daně uvedenou daň složením jistoty v částce 14 176 941,- Kč. V odůvodnění správce daně uvedl, že daňový subjekt byl zapsán dne 06.04.2010 do Obchodního rejstříku u Městského soudu v Praze a dne 28.04.2010 se zaregistroval k dani z přidané hodnoty jako měsíční plátce DPH. Za zdaňovací období duben 2010 nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty. Na základě toho správce daně vydal dne 7. 6. 2010 výzvu k podání daňového přiznání, k dnešnímu dni společnost nepodala daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za květen 2010. Z výpisu pohybu finančních prostředků na účtu vedeného u Komerční banky a.s. bylo zjištěno, že došlo k podnikatelským aktivitám v měsíci květnu 2010 a červnu 2010 v mnohamilionových obracech. Vzhledem k tomu, že předmětem podnikání je "výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1-3 živnostenského zákona", což jsou znaky podvodného jednání daňových subjektů, které obchodují s pohonnými hmotami, existuje obava z možného nepřiznání a neodvedení daně z těchto velkých obrátů. Společnost nevlastní žádný majetek, nemá zaměstnance a obchoduje s rizikovou komoditou. Není společníkem v jiných společnostech. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má správce daně odůvodněnou obavu, že úhrada dosud nestanovené daně v době její splatnosti a vymahatelnosti bude nedobytná, nebo minimálně, že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi.

Proti tomuto zajišťovacímu příkazu podala žalobkyně odvolání, jež bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím. Žalovaný k jednotlivým námitkám uvedeným v doplnění odvolání proti zajišťovacímu příkazu uvedl, že v odvolání napadeném rozhodnutí správce daně konstatoval, že daňový subjekt nepodal za zdaňovací období duben 2010 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty. K tomu daňový subjekt v odvolání uvádí, že byl zaregistrován dne 28.4.2010 jako měsíční plátce daně z přidané hodnoty a v tomto měsíci nevytvářel žádné podnikatelské aktivity a tudíž bylo podáno daňové přiznání k DPH s nulovými hodnotami a odesláno datovou schránkou. Odvolací orgán uvedl, že konstatování daňového subjektu je pravdivé, nicméně toto daňové přiznání za duben 2010 bylo doručeno správci daně až 30.6.2010, tedy až po vydání zajišťovacího příkazu. K námitce ohledně zaslání výzvy ze dne 7.6.2010 na starou adresu daňového subjektu uvádí odvolací orgán, že tato výzva byla skutečně adresována na původní adresu sídla daňového subjektu vzhledem k tomu, že daňový subjekt nesplnil svoji povinnost stanovenou v ust. § 33 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, tedy nahlásit správci daně změny v registračních údajích. Pokud je v odůvodnění zajišťovacího příkazu napsáno, že ke dni jeho vydání daňový subjekt nepodal daňové přiznání k DPH za měsíc květen 2010, lze přisvědčit námitce daňového subjektu, že toto přiznání bylo podáno dne 25.6.2010 k poštovní přepravě a dne 28.6.2010 doručeno do podatelny správce daně. Tentýž den však byl vydán zajišťovací příkaz a na vyměřovacím oddělení právnických osob nebylo dosud toto daňové přiznání k dispozici. Lze přisvědčit i názoru daňového subjektu, že v branži obchodování PHM je naprosto standardním jevem pohyb finančních prostředků v milionových obracech, nicméně v době vydání zajišťovacího příkazu správce daně dosud nevěděl o podnikatelských aktivitách daňového subjektu vzhledem k tomu, že se jednalo o nový daňový subjekt a správce daně pohyby na účtu zjistil na základě vyhledávací činnosti. S tím souvisí i námitka ohledně předmětu podnikání uvedeném v obchodním rejstříku. K námitce, že daňový subjekt vlastní majetek na leasingové smlouvy se složenými akontacemi ode dne 13.5.2010, odvolací orgán uvádí, že majetek získaný na základě „leasingové smlouvy“ není obchodním majetkem daňového subjektu. Námitce ohledně 19ti zaměstnanců lze

přisvědčit, zpětnou kontrolou bylo zjištěno, že za tyto zaměstnance byla odvedena dne 18.6.2010 daň, ale v této oblasti daňový subjekt nesplnil svoji povinnost danou ust. § 33 odst. 4 zákona o správě daní. Všechny tyto námitky, i když zčásti akceptovatelné, však nemohou mít vliv na zákonnost vydaného zajišťovacího příkazu. Ke dni jeho vydání totiž u správce daně existovala odůvodněná obava o úhradu dosud nesplatné daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen a červen 2010.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je-li odůvodněná obava, že úhrada nesplatné nebo dosud nestanovené daně bude v době jejich splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně s uvedením důvodů, pro něž pokládá vybrání za ohrožené, vydat zajišťovací příkaz. V zajišťovacím příkaze uloží daňovému subjektu, aby nejdéle do tří dnů v příkaze uvedenou částku daně zajistil ve prospěch správce daně, a to způsobem v příkaze uvedeným, zejména složením jistoty na jeho účet nebo do určené depozitní úschovy.

Z citované normy je zřejmé, že zajišťovací příkaz lze vydat jen na základě odůvodněné obavy o budoucí vymahatelnost daně, přičemž správce daně musí tyto důvody ve svém rozhodnutí uvést. Zajišťovací příkaz vydaný dne 28. 6. 2010 těmto zákonným požadavkům vyhovuje, jak je zřejmé z jeho obsahu. Žalovaný pak na v odvolacím řízení základě odvolání přezkoumal důvody tvrzené správcem daně a v podstatné míře tyto důvody nepřejal, jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přisvědčil správci daně jen v tom, že žalobce nepodal včas daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za duben 2010, a dále odmítl námitku žalobkyně, že společnost má majetek na leasingové smlouvy se složenými akontacemi ode dne 13. 5. 2010, což doložila smlouvami se společností Scania Finance Czech Republic spol. s r.o. Na základě těchto skutečností pak odvolací orgán dospěl k závěru, že v daném případě byly splněny podmínky pro zajištění dosud nesplatné a nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců květen a červen 2010.

Soud především shledal, že žalobní námitky směřují zejména proti závěrům, jež učinil Finanční úřad pro Prahu 5, aniž by reflektovaly skutečnost, že odvolací správní orgán se obsahově shodnými námitkami žalobkyně zabýval a v převážné míře jim dal za pravdu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že odvolací orgán nakonec jejímu odvolání nevyhověl a závěr správce daně o důvodnosti vydání zajišťovacího příkazu potvrdil. Soud proto shledal žalobní námitky v podstatné míře nedůvodnými právě proto, že nesměřují vůči jednotlivým tvrzením odvolacího orgánu, ale jsou polemikou s argumentací finančního úřadu, jež byla – s výjimkou dvou věcí – překonána právě argumentací odvolacího orgánu, který v odvolacím řízení měl k dispozici více informací o žalobkyni a mohl tedy většinu tvrzení finančního úřadu korigovat.

Soud se proto jmenovitě zabýval jen dvěma žalobními námitkami, které směřovaly proti těm závěrům odvolacího orgánu, v nichž se odvolací orgán ztotožnil se závěry finančního, tedy jednak ohledně opožděného podání daňového přiznání k DPH za duben 2010 a jednak ohledně absence vlastního majetku žalobkyně.

Pokud jde o vadu spočívající v opožděném podání daňového přiznání k DPH za duben 2010, soud vzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně se k této dani zaregistrovala dne 28. 4. 2010, tedy v samotném závěru tohoto zdaňovacího období, v němž navíc nevytvářela žádné podnikatelské aktivity (jak uvedl i odvolací orgán), takže toto její opomenutí představovalo jen nevýznamné porušení daňových předpisů a samo o sobě by jen obtížně mohlo odůvodňovat vydání zajišťovacího příkazu. Skutečností sice je, že tuto nevýznamnost nemohl finanční úřad v době svého rozhodování znát, avšak odvolací orgán si jí při rozhodování o odvolání měl být vědom.

Správce daně ovšem jako jeden z dalších důvodů uvedl skutečnost, že žalobkyně nevlastní žádný majetek. Žalobkyně na to reagovala ve svém odvolání tvrzením, že má majetek na leasingové smlouvy se složenými akontacemi od 13. 5. 2010. Odvolací orgán tuto námitku odmítl s tím, že majetek získaný na základě leasingové smlouvy není obchodním majetkem daňového subjektu.

Žalobkyně k tomu v žalobě uvedla, že volba užití majetku formou leasingu je v případě subjektu, který zahajuje svou podnikatelskou činnost, obvyklá a žádoucí, neboť tím dochází k úspoře finančních prostředků; to, že si začínající podnikatel nepořídil nákladný majetek rovnou do svého vlastnictví, naopak svědčí o jeho zodpovědném přístupu k plnění svých odvodových povinností.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Skutečnost, že daňový subjekt má dostatečný vlastní majetek, je nesporně významná z hlediska zajištění daně, neboť pro případ, že dosud nesplatná a nestanovená daň není uhrazena dobrovolně, je možno vést na tento majetek exekuci. Absence vlastního majetku daňového subjektu je tedy relevantním důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. V projednávané věci je zřejmé, že ke dni jeho vydání žalobkyně dostatečný vlastní majetek neměla. To dokázala konec konců i vlastním tvrzením obsaženým v odvolání, tedy že má majetek na leasingové smlouvy. Takový majetek však nelze považovat za vlastní obchodní majetek žalobkyně, neboť předmět leasingových smluv není předmětem vlastnictví žalobkyně, ale pouze nájmu. Ostatně právě v dokladech předložených žalobkyní je sama označena jako „nájemce“. Odvolací správní orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, jestliže v této věci potvrdil stanovisko správce daně. Soud pak nemohl v tomto směru vyhovět žalobní námitce, neboť i v ní sama žalobkyně potvrdila, že předmětný majetek nenabyla do svého vlastnictví. Závěr finančního úřadu i odvolacího orgánu se tedy v této věci opíral o spolehlivě zjištěný stav a logicky z tohoto zjištění vyplynul.

Pro úplnost soud konstatuje, že ust. § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nestanoví, a to ani příkladmo, druh důvodů, které mohou odůvodňovat vydání zajišťovacího příkazu. Nestanoví ani žádné početní omezení takových důvodů, takže pro vydání zajišťovacího příkazu může v konkrétním případě zcela dostačovat i důvod jediný. Nutnou podmínkou ovšem je, aby v době vydání zajišťovacího příkazu existoval a aby byl v odůvodnění příkazu uveden. Obě tyto podmínky byly ohledně závěru o absenci vlastního majetku žalobkyně splněny, jak je zřejmé z obsahu daňového spisu. Jestliže správce daně dospěl k závěru, že vzhledem k podnikatelským aktivitám žalobkyně může dosud nesplatná a nestanovená daň přesáhnout částku 14 000 000,- Kč, přičemž žalobkyně nedisponovala majetkem ve srovnatelné výši, pak to odůvodňovalo vydání zajišťovacího příkazu. Odvolací orgán tedy nepochybil, jestliže odvolání zamítl s tím, že

v době zajišťovacího příkazu vydání byla odůvodněná obava, že úhrada dosud nesplatné a nestanovené daně bude v době své splatnosti nedobytná.

Městský soud v Praze tedy shledal podanou žalobu nedůvodnou a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 a 3 soudního řádu správního, když žalobkyně úspěch ve věci neměla a žalovaný nesl jen takové náklady, který vyplývají z jeho úřední činnosti.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová

